

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA 34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177 PODUREDNIŠTVO 34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646	Letna naročnina, Italija	Lir 19.000
	Letna inozemstvo	Lir. 30.000
	Letna inozemstvo, USA dol.	28
	Poštno čekovni račun: št. 24/12410	

Leto XXXIV. - Štev. 30 (1714)

Gorica četrtek, 29. julija 1982 - Trst

Posamezna številka Lir 400

Kako naj se ustvarja red v svetu

Od prve svetovne vojne dalje so že številni poskušali ustvariti red. Vsaj tri moramo imenovati: Lenin, Mussolini, Hitler. Leninov poskus je najbolj posrečil, saj se je v bistvu obdržal do danes. V Sovjetski zvezi je ustvaril »socialistično družbo«, socialistični red, ki pa naj bi bil le prva stopnja do drugega še boljšega reda, ki bo komunizem. To bo zadnji, najpopolnejši red, onkraj katerega bo samo še konec sveta. Vsaj tako verujejo in upajo rdeče glave.

MUSSOLINIJEVE IN HITLERJEVE UTVARE

Mussolini in Hitler sta imela podobne namene, a sta bila mnogo srečna in sicer zato, ker sta drugo svetovno vojno izgubila. Tudi onadva sta sanjala o nekem redu, Mussolini o fašistični družbi, ki bo nastala v Evropi, saj je ob desetletnici pohoda na Rim leta 1931 slovesno izjavil: »V desetih letih bo Evropa fašistična ali vsaj od fašizma prevzeta.« Veliki napisi po vsej državi so to napovedovali.

Podobno kot Mussolini je sanjal o redu Adolf Hitler. V svoji knjigi »Mein Kampf« je orisal red, ki bi moral sloneti na izvlečni germanski rasi in nadvladi Tretjega Reicha nad celim svetom. Ker se je Hitlerju mudilo, da izvede svoj red, je začel drugo svetovno vojno. Pred Hitlerjevim redom nas je rešil samo njegov poraz v tem krvavem spopadu.

LENINOVE IDEJE SO SE ŽIVE

Toda ostaja živ model reda, kakor sta ga zamislila Lenin in za njim Stalin. Ta red ali socializem ni ostal živ samo v Sovjetski zvezi, temveč je največ zaradi kratkovidnosti ameriškega predsednika Roosevelta zajel mnoge druge države, danes satelite Sovjetske zveze. Med temi je tudi Češkoslovaška.

Kako so tam zadovoljni s socialističnim redom je pokazala »praška pomlad« in potem Charta 78. Toda Čehi bi ne bili Čehi, če bi ob socialističnem redu ne znali tudi gojiti črnega humorja. Na račun cesarske Avstrije je pisatelj Hašek napisal svojega »Vojaka Švejka«.

KNJIGA O KOMUNISTIČNEM REDU

Nekaj podobnega je na račun sedanjih oblastnikov v Pragi in Moskvi in še kje drugje napisal Čeh Milan Simeček. Filozof in profesor je moral zaradi svojih idej pustiti šolski katedri in iti manevrirati visok žerjav in zamaščen buldožer. Pri tem je med delovnimi odmori razmišljal o sistemu, o redu, pa je svoje misli vrgel na papir. Pozneje jih je v presledkih objavljaval v podtalnem tisku »Petlice«. Nazadnje so v zahodnem svetu izšle v knjigi; naslov jim je »Lekcije za obnovitev reda«. Knjiga je sedaj izšla tudi v italijanskem prevodu. S črnim humorjem daje naslednja navodila:

Za red v družbi je najprej treba odpraviti glavni obroček kaosa. To je odpraviti je treba pluralizem vseh vrst: upanja, mišljenja, koristi, vere, prepričanja in seveda strank. Vse to se doseže z enostrankarskim sistemom. Enotna stranka izpolni želje, hrepenenje, mišljenje, potrebe, pričakovanja vseh državljanov, saj različnost mnenj, potreb in želja pomeni le nepotrebno izgubljanje energij, ki morajo biti vse usmerjene v STRANKO.

To se zelo preprosto doseže s propagando. Država ima v rokah vso vzgojo, vsa sredstva obveščanja, kulturo, umetnost. Potrebno je le vse to pravilno uporabljati in usmerjati, pa zgneš pravega državljanja po zaželenem merilu, kakor pek zgne in zamesi kruh po svojem okusu in potrebi.

Zaradi tega je znano, da so vsi diktatorji polagali in polagajo največjo pozornost na propagando in kulturo. Bral sem, da je Göbbels s svojo propagando več napravil za širjenje in utrditve nacizma kot pa Hitler sam. Ko prebiraš knjige ruskih oporečnikov, vidiš, kako je tam do podrobnosti izpeljana propaganda, vzgoja in prevzgoja državljanov. Odkar se državljan zbudil, pa dokler ne zaspi, ga obsipajo s propagando, od zibelke do univerze in do

pozne starosti ga vzgajajo za vzornega državljanja s propagando. Potrebno je ljudi prepričati, da je sovjetski red najpopolnejši, najboljši, najbolj človeški. Če ni še povsem popoln, je kriv kapitalizem, ki ta red ogroža.

Ker pa se vseeno lahko zgodi, da ta ali ona glava začne misliti po svoje, govoriti, kar bi ne smela govoriti, poslušati, kar bi ne smela poslušati, tedaj ostane zelo učinkovito sredstvo: otroci in sorodniki. Treba jih je nahujskati zoper oporečnika, češ da je postal »izdajalec« domovine, socializma. Če to ne uspe, potem je mogoče sorodnike zapreti, poslati na prisilno delo, otroke odvzeti staršem, da jih ne pohujšajo ter jih poslati na prevzgojo v državne zavode.

Kdo bo tak junak, da bo vse to prestal in ne bo mislil kot misli enotna stranka?

Za tolažbo vsem so dane obljube o bolj-ših časih. Partizani so se med hajkami tolažili: »Se bo lušno!« Enotna stranka tolaži svoje ljudi: Za sedaj uživajte, kar vam je mogoče. Najbolj poceni užitek so spolni užitek, potem sledi še alkohol, šport, televizija. Vse to in podobno je treba omogočiti, da je dostopno vsem državljanom v čim večji meri, da bodo čim bolj srečni. Red je popoln, državljanji srečni. Živio Enotna stranka!

»NAGRADA« ZA PISATELJA OPOREČNIKA

Pisatelj Milan Simeček je prejel nagrado za te svoje lepe nasvete z odvzemom svobode v čeških zaporih. Enotna stranka želi dobro vsem, zato hoče, da bi vsi prav mislili in prav delali, tako namreč kot ona narekuje, ker samo tako bo red zagotovljen. Red pa mora biti.

Knjiga je izšla v Rimu pri založbi Edizioni Europa Orientale. Uvod ji je napisal češki oporečnik Jiri Pelikan in stane 8.500 lir.

K. H.

Argentina išče novih potov

Po nastopu novega argentinskega predsednika generala Reynalda Bignoneja, katerega napovedi so bile bolj politične narave, je po radiu in televiziji spregovoril tudi nov gospodarski minister Dagnino Pastore. Povedal je uradno to, kar so drugače že vsi vedeli: da so namreč prejšnji gospodarski ministri spravili državo na rob bankrota in tako oboževali narod, da sedanji minister ne ve ne kod ne kam in ne more dati prepričljivega zagotovila, kdaj se bo Argentina zopet izvlekla iz tega močvirja.

Narod je zvedel, da je bil leta 1975 argentinski zunanji dolg 7 milijard dolarjev, danes pa je presegel 38 milijard. Brezposelnost je preseгла šest odstotkov, tovarne so zaprte, tiste, ki so še odprte, delajo s polovično storilnostjo, vse pa so tako zadolžene, da jih lahko reši le močan državni poseg.

Po tem nič kaj obetavnem prikazu je gospodarski minister obrazložil svoj načrt: izvoz je treba za vsako ceno pospešiti, argentinski peso je treba devalvirati na 20.000 za en dolar, produktivnost je treba obnoviti. In še marsikaj drugega. Minister se je izražal v tehničnem slogu. Bil je govor za strokovnjake, ne pa za ljudstvo, ki ga tudi ni razumelo. Sicer pa to ljudi ni vznemirilo. Vznemirja jih, ker besedam do sedaj nikdar niso sledila dejanja. In samo dejanj pričakujejo od ministra.

S 1. julijem je bil odpravljen tudi »politični post«. Stranke, katerih dejavnost je bila od leta 1976 prepovedana, so začele prirejati zasedanja, zborovanja, shode. Politične izjave in poslanice si sledijo druga drug. Na splošno so vsi politični voditelji zadovoljni, da bo v kratkem spet prišlo do demokratičnega življenja. Naravno je, da zahtevajo čimprejšnje volitve. Sicer pa je vlada že dala izjavo, da bo predala oblast v civilne roke najkasneje v marcu 1984, kar pa ne pomeni, da do tega ne bi moglo priti že prej.

Blodne sanje muslimanskega fanatika

Islamska republika Iran šteje trenutno 39 milijonov prebivalcev in je na Srednjem vzhodu po Egiptu in Turčiji po številu prebivalstva na tretjem mestu. 22 mesecev je že zapletena v vojaški spopad z Iracom. Ta spopad je na začetku tega meseca dobil nov preobrat: ne napada več Irak, temveč Iran. Njegove čete so prešle v množičen napad in prenesle borbo na iraška tla. Neposredni cilj je zavzetje iraškega pristaniškega mesta Basre ob vletoku Šat-el-Arab, posredni pa zrušenje sedanjega iraškega režima in njega nadomestitev s podobnim, ki gospoduje v Iranu. Verski voditelj Homeini napoveduje, da bo kaznoval vse sovražnike Irana in uničil vse nasprotnike islama, zlasti »brezbožni« Izrael. Sveta vojna se bo končala šele tedaj, ko bo Jeruzalem osvobojen izraelskega jarma.

VRENJE V MUSLIMANSKEM SVETU

Homeini, se zdi, je postal s svojimi fanatičnimi »pazdarani« (čuvarji revolucije) nesporen voditelj države. Uspelo mu je zlomiti vsak notranji odpor, uničeni so bili zadnji šahovi pristaši, bivši predsednik Bani Sadr se je moral zateči v Pariz. Medtem Homeini sanja, da bo zrušil Sadama Huseina v Iraku, kralja Huseina v Jordaniji, šejke in emire v državah Perzijskega zaliva, kraljevo družino v Saudski Arabiji. Povsod živijo številni šijiti, mohamedanska ločna, ki je v Iranu večina. Vse te šiitske skupine čakajo, da se znebijo od naftnih dolarjev razvajenih in pokvarjenih sunitskih vladarjev ter izvedejo islamsko revolucijo.

Kdor živi v krščanskem svetu si težko predstavlja, kaj se trenutno dogaja med muslimani na Srednjem vzhodu. Pravljicni luksus, tuja tehnologija in vojaško oboroževanje so večini vernih mohamedancev trn v oči ter pomenijo zanje začetek verskega propada. Ljudstvu ne ostaja skrito, da se njihove vlade oborožujejo ne toliko

iz strahu pred sovjeti kot iz strahu pred lastnim prebivalstvom. Ta strah je sploh glavni nagib, zakaj se nobena od arabskih vlad ne navdušuje, da bi sprejela Palestince. Vse preveč radikalni so in levo usmerjeni.

ZADREGA OBEH VELESIL

Kakor pa so v zadregi arabske vlade, tako sta v zadregi tudi obe velesili, Sovjetska zveza in ZDA. Zlasti Sovjetska zveza. Ta je z Iracom povezana s prijateljskim paktom in iraška vojska je leta 1980 šla v napad s sovjetskim orožjem. Istočasno Homeinijev režim podpira in vojaško oskrbuje afganske odporne. Iranska vlada ne skriva svojega odpora do brezbožnega komunizma. Mogotci v Kremlju zaskrbljeni opazujejo, kako homeiniška propaganda pljuska čez sovjetske meje v Uzbekistan, kjer živi 50 milijonov muslimanov. Obenem pa si Moskva prizadeva, da bi se homeinizem usmeril proti prijateljem Sev. Amerike, zlasti proti Saudski Arabiji in emiratu ob Perzijskem zalivu.

Kat se tiče ZDA, so te v Homeiniju vedno videli in še gledajo neizprosnega sovražnika, po vendarle z nekimi pridržki. Homeinijev antikomunizem jim prihaja prav. Tako je ameriško orožje v 22 mesecih iransko-iraške vojne neprestano prihajalo v Iran po izraelskih kanalih. Tem je bilo ponižanje Iraka stalni cilj njihove politike, saj je Irak vedno neomajno in brezpogojno podpiral Palestince, bil deležen sovjetske pomoči in francoske tehnologije. Spomnimo se le na drzno akcijo izraelskega letalstva, ki je uničilo jedrsko centralo pri Bagdadu nekaj dni pred njenim odprtjem. Izrael ima ves interes, politični in vojaški, da se Arabci spopadajo med seboj. Tako se dogaja, da v Iran doteka še vedno severnoameriško orožje prek Izraela in Švice, sovjetsko pa prek Libije.

In tako prisostvujemo sedaj čudnemu zadržanju tako Sovjetske zveze kot ZDA. Prva ni odločno podprla Palestincev in Sirije med izraelskim vdorom v Libanon, ne podpira dovolj zaveznika Sadama Huseina v Iraku in se varuje izjav zoper Homeinijev režim. Strah ali previdnost ali pomanjkanje jasnih ciljev?

Zmeda pa vlada tudi v Washingtonu. Novi severnoameriški zunanji minister G. Shultz bi rad okrepil prijateljstvo z zmernimi arabskimi državami — ameriške preknacionalne družbe imajo v Saudski Arabiji in ob Perzijskem zalivu ogromne finančne interese —, toda istočasno se mora vsaka ameriška vlada ozirati, in še kako, na izraelski živelj v ZDA. Če se njemu zameri, doživi politični polom kot se je to zgodilo Reaganovemu predhodniku Carterju.

Medtem ko se svetovni velesili izživljata

Litva ima dva nova škofa

Litva, do zaključka zadnje svetovne vojne svobodna država, je sedaj ena izmed 16 sovjetskih republik in šteje 4 milijone prebivalcev, od katerih večina so katoličani. Sovjetski režim je do Cerkve zelo trd in ji dela neprestane težave pri njenem poslanstvu. Zato je vse razveselila vest, da je Vatikan mogel imenovati dva nova škofa in sicer 62-letnega Gladkeviciusa in 56-letnega Vaiciusa.

Litvanska Cerkve šteje po tem imenovanju 6 škofov, od katerih eden živi v ZDA. Duhovnikov je 713 za 620 župnij, bogoslovcev pa 89, ki študirajo v edinem semenišču v Kovnu. Litvanska prestolnica Vilno s 700.000 prebivalci nima že vrsto let svojega škofa, ker so sovjetske oblasti prepovedale izvrševanje škofovske službe apostolskemu administratorju, ki ga je leta 1955 imenoval papež Pij XII.

Verska pomiritev v Egiptu

Koptski škof Birmen je ob obisku v Avstriji povedal, da je zagotovitev varnosti in notranjega miru vsem verskim in političnim skupnostim v Egiptu po njegovem

v neodločenosti in ne vesta ne kod ne kam, pa se Iranci in Iranci izčrpajo v nesmiselni vojni, ki obe državi siromaši, saj z vojno upada tudi proizvodnja nafte, ki je življenjskega pomena za njuno gospodarstvo, pa tudi za Japonsko in nekatere evropske države. Evropa gleda nemočna ta spopad; ključni njenih energetskih potreb so v rokah sovjetrov in Amerikancev. Vse čaka, da utihnejo topovi, a tu ni moč govoriti o logiki. Ta molči, dokler daje ton dogodkom verski fanatik kot je iranski Homeini.

Kaj je pokazalo ljudsko štetje 1981?

Glasiilo Trgovinske zbornice v Gorici »Economia isontina« je objavilo podatke lanskega ljudskega štetja za gorško pokrajino. Kar se tiče prebivalstva, so podatki naslednji: največ prebivalcev ima Gorica in sicer 41.325, je pa v desetih letih (1971-1981) izgubila 1.400 prebivalcev. Za njo pride Tržič (Monfalcone), ki šteje 30.277 prebivalcev (več 600). Na tretjem mestu so Ronke, ki štejejo 10.058 ljudi (manj 340). Gračč je leta 1971 imel 10.043 prebivalcev, lani pa le 9.744 (manj 299). Sledijo Krmin 7.855 (224 več), Gradiška 6.355 (251 več), San Canzian d'Isanzo 5.605 (603 več), Staranzano 5.531 (1.571 več). Vse ostale občine imajo manj kot pet tisoč prebivalcev.

Slovenske občine: Doberdob je leta 1971 imel 1.413 prebivalcev, lani 1.471; Sovodnje 1.724, lani 1.741; Steverjan 867, lani 881. V vseh treh slovenskih občinah je torej prebivalstvo od leta 1971 do 1981 rahlo naraslo predvsem zato, ker se je ustavilo izseljevanje. Danes tudi na deželi, kdor more, ostane doma in ne sili več v mesta in večja središča.

V pokrajini je ob lanskem štetju bivalo 144.514 ljudi ali 2.102 več kot deset let prej. Prevladujejo ženske, ki jih je bilo 75.645, moških pa 68.869. Splošna starostna doba se je znova pomaknila navzgor; manj mladih, več starejših.

Zelo je od zadnjega štetja porastlo število samostojnih družin; bilo jih je kar 7.256 kot deset let prej, znižalo pa se je število oseb na družino in sicer na 2,60, prej 2,96. To pomeni, da imamo zelo veliko število samskih oseb in majhno število družin z otroki. Glede stanovanj bi pa morali biti precej na dobrem. Ob štetju leta 1971 je bilo v pokrajini 43.632 stanovanj s povprečno 4 sobami na stanovanje; ob lanskem štetju pa 49.699 stanovanj s povprečno 4,33 sobami. Torej več stanovanj in več sob. Precej stanovanj je bilo lani nezasedenih, kar 8.916, deset let prej pa le 4.561. Nezasedena stanovanja gredo predvsem na račun drugega stanovanja ob morju ali kje drugje.

prepričanju najvišji cilj egiptovske vlade. Sedanje razmere so za egiptovske Kopte veliko ugodnejše, kot pa so bile tiste v zadnjih dnevih in tednih pred atentatom na Sadata. Predsednik Mubarak, Sadatov naslednik, nima nobenih predsodkov do verskih manjšin in si prizadeva, da bi premostil verske in družbene napetosti.

Krizo v septembru lanskega leta je Bimeno označil za »umetno«. Njegovi sodržavljani danes niso najprej muslimani ali Kopti, temveč predvsem Egipčani.

Glede vprašanja ekumenizma je škof dejal (med obiskom v Avstriji se je sestal tudi z velikim ekumenistom kardinalom Königom), da napredek na tem področju ne sme biti načrtovan samo na teološki ravni, temveč tudi v zavesti laikov in v cerkveni praksi.

■ Uspešno za varnostne sile se je v Milanu končal spopad s tremi brigadisti, ki naj bi pripadali vodu Walterja Alasia. Dva policista in ena policistka so jih presenetili v neki slaščičarni in hoteli legitimirati. Teroristi so poskusili streljati, a so jih policisti prehiteli in teže ranili.

Vtisi iz Lurda

Med zadnjo mašo v Lurdu v sredo 21. julija ob oltarju sv. Bernardke sem ves čas gledal najtežjo bolnico iz goriške skupine, ki je na nosilih ležala v prvi vrsti pred oltarjem. Ležala je in gledala na oltar, kjer smo duhovniki s škofom iz Mark somaševali. Videl sem jo že prej v vlaku, poznal pa že od prejšnjih časov. Ležala je nepremično in strmela v dogajanje na oltarju. Saj se sama ne more nič premikati, nič gibati ne z rokami ne z nogami. Še govori skoro neslišno.

Po kaj je prišla v Lurd? Saj je tukaj bila že ponovno, pa se je vedno vrnila domov bolna kot prej.

Na povratku se je razširila novica: Umiral! Ko sem šel v vagon težjih bolnikov obiskat nekatere znance, sem jo znova videl na postelji, okrog nje zdravniške in bolničarke. Dajali so ji kisik. Ponoči je neka bolničarka rekla: »Da bi jo le še živo prepeljali prek meje!«

Naslednje jutro grem znova v vagon težjih bolnikov. Leži tam na svoji postelji in se prijazno smehlja. »Vi pa delate čudeže,« ji rečem. Ona pa se samo znova nasmehne, saj drugače niti ne more. Verjetno sedaj doma v bolnišnici premišljuje, kar je doživela, kot premišljujemo mi in že računamo, kako bo tudi naslednje leto poromala v Lurd.

Tako je z bolniki, ki v vedno večjem številu prihajajo v ta milosti polni kraj. Ko jih srečujem povsod, zlasti še okrog lurske votline, bi mislil, da je tu največje zdravilišče na svetu, saj gre število bolnikov v stotine vsak dan. Samo z našim romanjem Unitali iz Gorice jih je bilo 150: Istočasno so bila v Lurdu še druga romanja s podobnim ali še večjim številom bolnikov. Eni hodijo sami z berglami ali s palico, drugi sedijo na vozičku ali ležijo in jih drugi porivajo. To traja ves dan; dopoldne se zbirajo pri mašah, popoldne in zvečer ob procesijah. Ali bo kdo od vseh teh bolnikov v resnici ozdravel? Telesnega zdravja najbrž ne bo nihče dobil.

In vendar ostaja Lurd največje in najbolj svojevrstno zdravilišče na svetu. Nekaj skrivnostnega vleče bolnike tja, da gredo ne enkrat, temveč nekateri vsako leto, dokler morejo. Ali ni to čudno, da greš k zdravniku, ki ti že ponovno ni nič pomagal? Po človeško gledano je to čudno, v luči vere pa je to naravno. Kajti Lurd je svojevrstno zdravilišče za verne bolnike. O teh pa veljajo besede Jezusove ozdravljenemu slepemu mladeniču: »Ali veruješ v Sina človekovega?«

V Lurd vleče bolnike in zdrave ravno vera. Vera v evharističnega Jezusa in vera v Mater božjo. Brez te vere si fenomena Lurd ne moremo razložiti. To ti postane jasno ob dopoldanskih mašah in ob večernih procesijah. Morda pa še bolj ob tihih molitvah ljudi z rožnim vencem v rokah, ki sedijo ob votlini ali se tiho sprehajajo ob obeh bregovih reke Gave kot bi opravljali duhovne vaje.

Poleg bolnikov človeka v Lurdu začudi tudi veliko število mladih. Z veseljem sem opazoval mlade družine: tata, mama, otroci okrog njih. Stel sem: dva, trije, štiri otroci ob očetu in materi. Drugje sem videl, kako sta na vozičku porivala svojega malega oba še mlada. Kako lepo, ko si mlade družine izberejo Lurd za svoje počitnice!

Prvi večer, bila je sobota, me je pot zanesla prek Gave do velikanskega šotora sredi travnika (Francozi mu pravijo La Rotonde). V večernem mraku so prihajali zvoki molitve rožnega venca in lurske Ave Marije. Saj se je pred baziliko razvijala procesija z lučkami. V šotoru je bilo svetlo. Stopim noter. Sredi šotora oltar, ob njem nekaj mladih duhovnikov, okrog in okrog na stopnicah kot v amfiteatru mladi ljudje, dekleta in fantje. V raznih jezikih so brali berila (francosko, nemško, holandsko, špansko, italijansko). Po vsakem berilu odpev v istem jeziku, nato skupno vsi zapojejo Aleluja.

Mladj se namreč večkrat na teden zberejo tukaj za skupno mladinsko mašo, ki pri njej vsi sodelujejo, vsak v svojem jeziku, le posvetilna evharistična molitev je v latinščini, ki je še vedno ostala uradni jezik Cerkev. Kako bi somaševali, ako ne v latinščini? Tu pa tam se mi je zdelo škoda, da ni latinščine še več pri skupnih pobožnostih, ker je človeku le bolj domača kot npr. holandsčina in bolj pevna kot npr. angleščina. V Lurdu se res ne prerekajo, v katerem jeziku moliti ali peti, da le hoče pristopiti k molitvi in petju. Kot bi bili binkošti naših dni.

In še tretji vtis o mladih: njihova pripravljenost pomagati bližnjemu. V naši goriški skupini je bilo kakih 50 mladih deklet in fantov, ki so se javili kot pomožna osebje za pomoč bolnikom. Toda ne zaradi lepšega, temveč so v resnici ves čas bili njim na razpolago za vse potrebe od

prevozov do postrežbe. Nihče jih ni najel, prišli so prostovoljno in si še sami plačali pot in ostale stroške. Takšne mladine je bilo videti v Lurdu veliko z vsemi romanji.

V Lurdu se bolj kot kje drugje uresničujejo Marijine napovedi: »Odslej me bodo blagovall vsi rodovi. Zakaj velike reči mi je storil On, ki je mogočen.« A tudi: »Lačne je napolnil z dobrotami in bogate je odpustil prazne« (Lk 1).

K. Humar

Kamenčki

Dragoceni Dantejevi verzi

Carmelo Bene je znan italijanski dramski igralec in režiser, ki se ima za »levičarja«. Ne vem ali za komunista ali za socialista. Ta mesec julij ga je levičarska občinska uprava v Ravenni povabila, da je imel recital iz Dantejeve Divine Comedie. Recital je bil na glavnem trgu in je trajal približno eno uro. Za honorar je Carmelo Bene dobil 24 milijonov lir.

Dante, ki ga je poslušal v bližnji grobnici, si gotovo ni nikoli mislil, da bodo njegovi verzi tako dragoceni, zlasti ne pri marksistih.

(r+r)

Sv. oče o bogomiselnem življenju

Ker se približuje 400-letnica smrti sv. Terezije Velike, ki je umrla v španskem mestu Avili 15. oktobra 1582, je papež Janez Pavel II. poslal posebno pismo redovnicam karmeličankam po vsem svetu, ki živijo iz duhovnosti svoje svetniške ustanoviteljice. Kakor je znano, so karmeličanke letošnje leto posebej posvetile študiju in češčenju sv. Terezije. Jubilejno leto se je začelo 15. oktobra lani in za to priložnost je papež tudi poslal posebno pismo vrhovnemu predstojniku karmeličanov.

Papež se je zahvalil karmeličankam za vse, kar s svojim molitvenim življenjem naredijo za Cerkev in svet. Priporočil jim je, naj v molitvah, premišljevanjih in žrtvah posnemajo svojo ustanoviteljico, saj to ves svet od njih pričakuje.

Drugi vatikanski cerkveni zbor je poudaril važnost kontemplativnega (bogomiselnega) življenja v Cerkv. Redovne skupnosti, ki se v molku in zbranosti posvečajo molitvi, so za Cerkev neprecenljive vrednosti. Sv. Terezija je navodila za duhovno življenje svojih redovnic črpala iz lastne izkušnje, zato se ne smemo čuditi, da je tako zelo poudarjala važnost samote, ki se izraža v samostanski klavzuri.

V pismu papež tudi razmišlja o Marijini prisotnosti v duhovnosti sv. Terezije. Zato morajo tudi sodobni bogomiselnih redovi svoje darovanje tesno nasloniti na Marijo.

UTRIP CERKVE

Letošnja verska praznovanja v Sloveniji

Baragov dan bo letos v Novem mestu 22. avgusta, medškofijsko srečanje z misijonarji pa bo v Slovenskih Konjicah 29. avgusta. Slomškovo nedeljo in hkrati ekumenski dan bodo letos v Sloveniji praznovali 19. septembra. To nedeljo bo v Mariboru vseslovenska Slomškova proslava ob 120-letnici njegove smrti.

Papež namerava obiskati tudi Srednjo Ameriko

Apostolski administrator San Salvadorja škof Arturo Rivera y Damas je pri službi božji v stolnici salvadorskega glavnega mesta nikaragovskim katoličanom sporočil, da bo papež Janez Pavel II. prihodnje leto obiskal srednjeameriške države, med njimi tudi Salvador. »Hrepenenje čakamo, da bi ta neutrudni poslanik miru prišel tudi v našo državo,« je izrekel želje številnih katoličanov in vernikov drugih verovipovedi iz tako preskušane in trpinčene dežele, v kateri še naprej divja državljanska vojna z nezmanjšano silovitostjo in krutostjo.

Vest, da bo papež obiskal države v tem delu sveta, je potrdil tudi tiskovni predstavnik nadškofijskega ordinariata v Managui župnik Bismarck Carballo. Ta je izjavil, da bo Janez Pavel II. januarja prihodnje leto obiskal Nikarago, da bi škofove države opogumil v dušnopastirski službi. 16. junija je Janez Pavel II. sprejel v zasebno avdienco nadškofa Manague Obanda Brava, ki mu je poročal o položaju v državi.

OD TEDNA DO TEDNA

■ V bližini božjepotnega svetišča na hribu Berico pri Vicenzi je prišlo do grozotnega zločina, katerega žrtvi sta bila dva redovna brata, 71-letni Mario Lovato in 65-letni Gabriele Pigato, oba iz redovniške družine servitov, ki oskrbujejo tamkajšnja Marijino cerkev. V večerni uri sta bila napadena med sprehodom od neznancev in kruto umorjena z udarci kladiva in sekire. Umor si je prilastila neonacistična skupina »Ludwig«.

■ Porotno sodišče v Londonu, ki je razpravljalo o vzrokih nasilne smrti italijanskega bankirja Calvija je prišlo do zaključka, da si je Calvi sam vzel življenje. Po pričevanju zdravniškega izvedenca, ki je opravil obdukcijo, ni bilo na telesu nobenih znakov nasilja, tudi ni bil Calvi pred smrtjo omamljen s kakim mamilom. Smrt je nastopila zaradi zadušitve, umrl pa je do 12 ur preden so našli njegovo truplo.

■ Italijanski zunanji minister Colombo se je v Washingtonu sestel z novim severnoameriškim državnim tajnikom Georgeom Shultzem ter mu predložil potrebe evropskega gospodarstva. Zlasti je poudaril, da je zgrešeno, če ZDA bojkotirajo sporazum za izgradnjo sibirskega plina v Zah. Nemčijo, Francijo in Italijo.

■ Zahodnonemški zunanji minister Genscher je obiskal Jugoslavijo in se v Ohridu sestel z zveznim sekretarjem za zunanje zadeve Lazarjem Mojsovom. Ta je med drugim omenil položaj jugoslovanskih delavcev v nemški zvezni republiki ter pojav terorizma, ki se vedno znova ponavlja v jugoslovanskih krogih. Genscher mu je odgovoril, da si njegova vlada prizadeva za preprečevanje vsake vrste terorizma. Genscher je nato odpotoval v Beograd, kjer ga je sprejela predsednica jugoslovanske zvezne vlade Milka Planinc. Preučila sta zlasti medsebojne gospodarske odnose.

■ Predsednik poljske vlade general Jaruzelski je pred parlamentom imel daljše poročilo, v katerem je obravnaval predvsem notranji položaj v državi. Dejal je, da vojnega stanja v državi »žale« še ne more odpraviti. Osvobodili bodo 1.227 političnih priporočnikov, med njimi vse ženske. Interniranih bo ostalo do nadaljnega 637 protirežimskih oseb. Papež naj bi prišel na Poljsko prihodnje leto, za kar pa je potreben mir v državi. Novi sindikati naj bi bili »neodvisni in samoupravni«, različni od prejšnjih birokratskih, a tudi od Solidarnosti, ki ne bo več obnovljena.

■ V Parizu je prišlo do dveh atentatov: v Latinski četrti je eksplozija podtaknjene bombe razdejala pročelje neke kavarne, v samem mestnem središču pa so neznanca z ročno bombo ubili pripadnika Palestinske osvobodilne organizacije Fadda Danija. Prvega od atentatov so si prisvojili člani armenske podtalne organizacije, ki so hoteli s tem demonstrirati zoper francosko vlado, ker ni priznala političnega zatočišča štirih armenskih teroristov; kdo pa stoji za drugim atentatom, pa je do sedaj ostalo zavito v skrivnost.

■ Vsa Anglija se je zdržnila ob dveh atentatih, ki jih je uprizorila severnoirska teroristična organizacija IRA. Prvi atentat se je zgodil pred kraljevsko palačo Buckingham v Londonu v trenutku, ko se je straža na konju pripravljala na zamenjavo. Pri tem sta izgubila življenje dva vojaka in je bilo ubitih šest konj, ranjeni pa so bili 4 vojniki, dva policista in 17 civilistov. Do drugega atentata pa je prišlo v Regentparku v severnem delu Londona med koncertom vojaške godbe. Pri tej eksploziji je izgubilo življenje šest godbenikov, 28 pa jih je bilo ranjenih. Od njih je osem civilistov.

■ Nad dvesto mrtvih je zahtevala silna povodenj, ki se je zgrnila nad mesto Nagasaki, znano po svetu zaradi druge atomske bombe, ki ga je razdejala 9. avgusta 1945. Po tednih izredne suše je nenadoma prišlo do silnega deževja, ki je mesto preplavilo in prekrilo z blatom.

■ Nekdanja britanska kolonija Rodezija, sedaj neodvisna črna država Zimbabve začnjo dajati znake državljanske vojne. Oboroženi pripadniki bivšega gverilskega voditelja Joshua Nkoma, ki je sedaj v opreki s predsednikom Mugabejem, so ugrabili v bližini Viktorijinih slapov šest belih turistov, dan zatem pa napadli največje vojaško letalsko oporišče pri kraju Gweru ter uničili 13 letal, s čimer so značne sile izgubile četrtino svoje udarne moči.

Novi cerkveni zakonik

Vedno znova strokovnjaki vprašujejo, kdaj bo izšel novi cerkveni zakonik, ki je v pripravi že 19 let. Govori se, da bo izšel na prvo adventno nedeljo, 28. novembra letos. Ljubljanski nadškof A. Suštar je že imenoval člane posebne komisije za prevod novega cerkvenega zakonika.

Kam s prikazovanji in podobno?

Na filozofski fakulteti na Gregorijani v Rimu sem imel za profesorja psihologije poljskega jezuita p. Siveka. Veliko je znal in poznal, a ga nismo radi poslušali, ker je govoril latinsko s francoskim naglasom. Več let je namreč študiral v Parizu, celo na Sorbonni in je bil do vseh nenaravnih ali prekonaravnih pojavov, s katerimi se bavi predvsem parapsihologija, zelo stvaren in kritičen. Zato ni prizanesel niti spiritalizmu in raznim pojavom, s katerimi naj bi bil v zvezi sam hudič, niti prikazovanjem, videjenjem, skrivnim razodetjem itd. O možnih in morebitnih posegih božje previdnosti ni dvomil, a svaril nas je pred prenašanjem zaključki, ki z božjo ljubeznijo in božjo mogočnostjo nimajo nobene zveze.

Opozarjal nas je na tri načela, ki so mi še vedno sveta: 1. Ko se zgodi kaj izrednega — ali se vsaj nam tako zdi —, je treba najprej ugotoviti, kaj se je dejansko zgodilo. Ze ta prvi korak je večkrat zelo težak, ker so človeška psihologija in njeni pojavi ter izrazi nekaj čudovitega, v veliki meri še neraziskanega.

2. Ko je bilo natančno ugotovljeno, kaj se je zgodilo, je treba najti razlago omenjenega pojava ali dogodka: kdo je to povzročil, zakaj, s kakšnimi sredstvi, z izredno spretnostjo, goljufijo in podobno. Pri tem je profesor vedno poudarjal: za vse te pojave je treba najprej poiskati naravno razlago in utemeljitev, za kar pa žal nimamo vedno dovolj moči in sredstev, zlasti še, če pravilno gledanje in vrednotenje zameglita zaletavost in morda celo praznovanje. Mimo tega ni mogoče iti, če hočemo ostati stvarni in verodostojni.

3. Šele ko so naravna sredstva in poti odpovedala, lahko iščemo razlago v prekonaravnih ali celo v nadnaravnih posegih božje dobrote in usmiljenja.

V zadnjih časih veliko govorimo in pišemo zlasti o prikazovanjih in razodetjih — vedno seveda z dobrim namenom —, a kaj radi pozabljamo, da je Jezus Kristus po svoji Cerkvi edini učitelj, in da je bilo božje razodetje zaključeno s smrtjo njegovega apostola.

Lojze Škerl

Slovinci po svetu

Slovenski novomašnik v Argentini

V mestu Tucumán na severu Argentine je 30. maja letos nadškof Victor Conrero podelil mašniško posvečenje Lojzetu Urbanču (roj. 25. jul. 1958), njegovemu bratu Franciju pa red diakonata (roj. 29. jan. 1960). Oba sta študirala teologijo na teološki fakulteti v Tucumanu. Pri posvečenju so bili navzoči tudi številni slovenski verniki.

Lojze Urbanč je dan po posvečenju na sedežu podjetja ETA, pri katerem delajo tudi Slovinci, daroval svojo prvo mašno daritev, 6. julija pa je v župniji Trancas, 70 km od Tucumana, kjer živijo njegovi domači in kjer je skoraj trideset let župnikoval njegov stric Janez, doma iz Leskovca pri Krškem, imel slovesno novo mašo. Udeležilo se je je tudi nekaj Slovencev iz Buenos Airesa in otroci, ki obiskujejo slovenski osnovnošolski tečaj dr. Janeza Evangelista Kreka. Na tej šoli poučuje novomašnik verouk, brat pa skrbi za mašno petje.

Slavnostni govornik g. Janez Malenšek se je v novomašnem govoru zlasti spomnil zaslug novomašnikovega strica Janeza, ki je pred nekaj meseci umrl po hudih operacijah. V Trancasu je zgradil cerkev, osnovno šolo, gimnazijo, obrtno šolo in več podružničnih cerkva.

»Nova revija«

Pred dvema letoma je 60 slovenskih kulturnih delavcev, med njimi so bili tudi vodilni književniki, izdalo poziv, da se ustanovi nova revija, ker da je »sedanji položaj v književnosti tak, da blokira do take mere naše književnike, da se ne morejo vključiti v kulturno življenje v skladu z njihovimi zmognostmi in pravicami, ki jim pritičejo«. Umetnost naj bi tudi bila izven ideoloških diktatur.

Začela se je tako borba za novo revijo, ki ni bila lahka. Mitja Ribičič, takratni predsednik SZDL je napadel zamisel nove revije, češ da se za njo skriva težnja najti učinkovito sredstvo za politično borbo proti samoupravni demokraciji. Slično izjavo je dal Josip Vidmar, ki je skupino okrog nameravane revije označil za pisano množstvo ljudi, ki se bodo naglo razšli. Pa je bil slab prerok.

Mesečnik »Nova revija« je izšel v maju

letos. Izdaja ga Cankarjeva založba, prva številka pa je takoj pošla. Književnik Dimitrij Rupel je izjavil, da je imela revija pozitiven učinek še preden je izšla. Prisilila je namreč obstoječe časopise in druga glasila, da »so začeli pisati o nekaterih zadevah, ki smo jih mi predlagali«. To so npr. procesi rehabilitacije oseb, obsojenih pod vplivom stalinistične mentalitete, spopadi na slovenski levici, vprašanje slovenskega jezika v vsakodnevni rabi ipd.

V prvi številki najdemo prepovedane pesmi srbskega pesnika Djoga in pesmi pok. Edvarda Kocbeka, odprto pismo slovenskih razumnikov srbskemu književniku Bulatoviču, ki je nedavno na javni razpravi o slovenskem jeziku v Cankarjevem domu v Ljubljani napadel slovenske pisce in javne delavce s psovko »arijci«. V rubriki »Polemike« prinaša »Nova revija« odgovor Tarasa Kermavnerja Branku Zihnerlu, ki je obsodil knjigo Ivana Krefta. Objavljena je tudi ocena Urbančičeve knjige »Leninova filozofija«, ki jo ljubljanski »Teleks« ni hotel priobčiti. Urednik nove revije je Tine Hribar, ki je njen nastanek utemeljil z besedami: »Smo pred novo gospodarsko politiko, zato moramo oblikovati tudi novo kulturno politiko.«

Službeni krogi pa so novo revijo sprejeli »z razočaranjem«. Mitja Rotovnik, sekretar za kulturo je zaskrbljen zaradi dejstva, da »pobudniki revije ob vsaki priložnosti poudarjajo, da je stalinizem in samo stalinizem največja nevarnost za naš družbeni sistem, a pozabljajo pri tem na liberalizem in tehnokratizem«. Vendar, »nisimo hoteli, da se ideja nove revije zatre; postavili smo pa pogoj, da ne sme postati glasilo opozicije«. - B. O.

Mladika št. 6-7

Ta dvojna številka je izšla na začetku počitnic in ima za uvodnik razmišljanje o zadnjih upravnih volitvah na Tržaškem. Novelo o zasavskih poteh je napisala Zora Tavčar, pesmi »Ne boj se zapetie«, »Na pragu pomladi srca« in »Tako Te čakamo« je prispeval Vladimir Kos. Pod naslovom »Heretične misli« objavlja uredništvo odlomke iz dnevnika Bojana Stiha, ki so izšli v ljubljanskem štirinajstodnevniku »Naši razgledi« ter jih odlikuje nacionalna prizadetost in iskrenost. Dnevnik beneškoslvenskega duhovnika Antona Kufola zajema čas od 13. novembra do 30. decembra 1943 in omenja tudi razloge, zakaj so beneški fantje začeli zapuščati partizane. O našem jeziku piše Olga Lupinc ter se ustavi zlasti pri dveh besedah: »pogojevati« in »izvedenec«. Pod naslovom »Beseda o Trinkovem koledarju« je objavljen govor Pavleta Merkušja ob letošnji podelitvi nagrade iz sklada Dušana Černeta. Martin Jevnikar pa ocenjuje knjigo Brune Pertot »Dokler marcelice zorijo«, ki je izšla lani pri Goriški Mohorjevi družbi.

Poleg omenjenih večjih člankov je v tej številki še veliko manjših sestavkov, novic in duhovitih bodic. Tako nadaljuje »Čuk na obelisku« s svojo jedko, a prepotrebno kritiko. Tudi rubrika »Pod črto« pogumno kaže na neprijetne stvari. In potem so tu še pisma bralcev, ki tudi marsikaj osvetlijo in opozorijo na nepravilnosti med nami. Splača se prebrati »Mogoče ne veste, da...« in o prenosu toplote od enega telesa na drugega. Novičarski del obsega vrsto kratkih poročil iz naše srede, Slovenije in zdomstva. Poudarjena je letošnja sezona Društva slovenskih izobražencev, smrt duhovnika Rina Markiča, film o Baragi, občni zbor Slovenske prosvete, nastop otroškega zbora »Vesela pomlad« v Zagorju in delovanje Slovenskega kulturnega kluba v zadnji sezoni.

Mladiki je pridana 2. številka »Rast 1982«, ki jo pripravlja uredniški odbor mladih. Med prispevki naj opozorim zlasti na »Misli o naprednosti«, ki so vzete iz Kocbekove »Listine«, razmišljanje G. Colomba ob zasedbi liceja »F. Petrarca«, o podpori mladih Slovenski skupnosti na zadnjih volitvah in o obisku Studentskega zbora iz Ljubljane v Trstu. - ek

Slovence najdemo vsepovsod

Slovenik v Rimu je poskrbel novo izdajo seznama slovenskih duhovnikov, redovnikov in redovnic v zamejstvu. Iz seznama je razvidno, da je bilo ob izidu seznama samo v Rimu 55 slovenskih duhovnikov, redovnikov in redovnih bratov. Nekateri izmed teh zavzemajo važna mesta na univerzah in pri vodstvu cerkvenih uradov in ustanov. Nekateri pa še študirajo. Enako je tudi število redovnic, ki pripadajo raznim ženskim redovniškim ustanovam. Če pogledamo dobro seznam, lahko ugotovimo, da ni skoraj dežele ali važnejše cerkvene ustanove, kjer ne bi našli Slovenca ali Slovenke.

Dolina Enghe

Od zibanja po klancih in ovinkih skozi smrekove gozdove omamljen sem v Sappadi stopil iz malce zatohlega avtobusa. Sonce se je bližalo poldnevju, kraj se je svetil sredi položnih živozelenih livad, letoviščarji so vsenaokrog uživalo poletje — in planine so bile ena sama moč, tišina in lepota.

Priletnega domačina sem vprašal, kje je Dolina Enghe. Zamahnil je z roko. »Tamle doli, ob vodi v tisto tesen.«

Spustil sem se v veliko naročje sonca, v zdravilni zrak zgodnjega avgusta, ko so rose že obilnejše in je poletje utrujeno od zdravja in bogato navdihov. Kaka zelenina — in ta duh gozdov — in brzenje vode čez kamne in mimo njih!

Potoček mi je šumel nasproti in hitel v bližnjo Piavo, v kateri se zgloblja njeno ime. Ali je kje primernejši kraj za taborjenje kot pod takimi smrekami, ki šotore varujejo, pa vendar niso tako goste, da bi jemale vse sonce?

Ni ga, sem rekel — in iz temnih senc opoldanske tišine so me pozdravile zelene strehe šotorov. Niso bili posejani pregošto: vsak je stal kot dom zase. Nikjer nikogar, le na visokem drogu dve zastavi: tržaška in še modro-rdeča. Nič glasov — kot da bi vsi spali ali pa kam odšli.

Od potoka se je rahlo kadilo — zadišalo je po smrekovih drvih na ognju. Sonce, voda, ognjišče — in trojica skavtov: kuhali so kosilo.

»Sami smo danes, drugi so šli na izlet; saj ste videli modro-rdečo zastavo. Letos ima vsak vod lastno kuhinjo. Tako vidite kar štiri ognjišča. Poskusili smo to novost — in več je zadovoljstva med skavti. Če se je prej kuharju kaj izmaličilo, je bil prizadet ves tabor; po novem trpi posledice le osmerica. Vsak vod je dobil od vodstva svojo blagajno in z njo gospodari, kot mu je Bog dal pamet. Zaloga živil je v tistemle velikem šotoru.«

»Razumem, videl sem seznam blaga in tudi cene. Drago ni,« sem odgovoril. »Misel, da se fantje učijo gospodarno živeti, je imenitna. Sami odločajo, sami razpolagajo z denarjem, sami prevzemajo odgovornost: šola in pol za življenje! In ves denar se vrne v skupno blagajno!«

»Vodi skrbijo tudi za spored tabornih ognjev. Tako se v okviru celotnega tabora ustvarjajo manjše enote in skavtski duh pride lahko do vsakega fanta.«

»Skavtski duh — povejte mi nakratko, kaj je to!«

»Skavt zna pomagati sebi in brez vsake sebičnosti tudi bližnjemu.«

»Da, iz ljubezni do bližnjega! Najprej mora seveda sebe izdelati, zatreti prirodno sebičnost.«

Mimo nas se je čez kamenje metal mrzli potoček; in strmina se je s smrekami porasla zglobljala nekam v skale, in skale so se združevale v vrhunice, in ob vrhuncih so se trgale bele megle — ne več megle, že oblaki.

»Zal mi je, da sem prišel samo za nekaj ur, a ni moč pomagati. Kdo ne bi tu ostal — v tem zdravju za dušo in telo!« Sli samo spet v sence, k šotorom.

»Kaj pravite o našem oltarju? Iz samih smrekovih količev smo ga naredili in z vrvmi povežali; enega žebnja ne najdetel.« »Verjamem, skavti ste mojstri za vozle!« Vzel sem v roke kozarec: naokoli planike, na sredi murke. Poduhal sem murke in jih potem dolgo gledal... ker jih tako dolgo nisem videl.

»Zjutraj gorijo tu sveče in prt zakriva gole poliče, razpelo visi... in skavti poklekajo za obhajilo. Sonce je še nizko nad gorami. Tu je moč zares doživljati božjo lepoto in ljubezen! Tu je moč res iskreno moliti, ko je vse stvarstvo odprto v pomlajenem, spočetem, upapolnem jutru. O mila, sveža, zdrava jutra, koliko sem vas zamudil! Kako mi je žal, da moram tako brž nazaj!«

»Tisti, ki so šli na Col dei Mughi, skoraj dva tisoč metrov visoko, bodo kmalu tu. Izleti so zelo potrebni iz več razlogov: prvič se skavti utrjujejo telesno, drugič si krepijo voljo ob premagovanju težav in tretjič kaj vidijo.«

»Res: drugače bi samo poležavali, brali žurnaline, kvartali in se kot meglenjaki potikali med šotori. Zatirati lenobo v doručajoči mladini — skoraj ne vidim lepšega cilja.«

Šotori so bili snažni, pospravljeni, vabljivi. Taborišče ni bilo več podobno sračjemu gnezdu kot še pred nekaj leti, ko sem šel od razočaranja želel proč.

»Krasno bi bilo ostati nekaj dni tu,« sem zamrmral.

Tedaj se je po bregu iz gozda spustila vrsta skavtov. Bili so zdelani, posebno manjši, kolena so jih le težko držala, ali oči so bile jasne, lica rdeča: polni so bili veselja vrnitve domov.

»Kako majhni so nekateri!« sem se začudil. »Pa so kos vsem naporom in vsej drugačnosti. Končno je treba le precej potrpeti.«

»Učijo se samopremagovanja. Drug pred drugim se hočejo izkazati, kaj vse zmorejo. Bolezen je redka pri nas. Še najrajši pridejo v nered prebavila. Gotovo: hrana je drugačna, voda na borovnice ne stori dobro. Mraza se ne bojimo, a za želodčne težave imamo zdravila.«

Iz izravnane smrekovega ljubja, sečitega skupaj — od daleč misli, da se sušijo kože kakih jazbecov — so naredili razglasno desko, na kateri se razkazuje duhovnost risarjev, pesnikov, poklicnih humoristov, ugankarjev in kronistov. Vse taborišče diši po pregretem, zdravem smrečju, po svetlorjavji smoli — in v to se od potoka precej sladki dim, in voda ljubeznivo žubori. Takoj na drugi strani se svet vnovič vzpenja in raste visoko — do sivega stožca, ki prekaša vse druge in zvečer najdalje žari — visoko iznad teme, že med samimi zvezdami.

Moja ura se je naglo bližala. »Kako mi je žal, da ne morem ostati! Človek se tu ves pomladi. Vi, starešina, ste že sami ne vem kolikokrat dedek, ali hoja vam je pokončna in polt mladostna — skoraj bi vas pokaral, čemu si lase barvate belo!«

»Hočete reči, zakaj si jih ne barvam črno,« se je zasmejal. »A da mi je angina neznana, da se pri umivanju do pasa ne bojim še tako mrzle vode in da nisem revmatizma še nikdar občutil, to je res.«

»Pa takole po mnogih letih — kaj mislite o fantih, ki so šli skozi skavtsko organizacijo?«

»Nekaj jih je naredilo iz sebe zrelega človeka. Drugi se že delajo. Nestrpnosti in preveč vase zagledani so se oddaljili — ali seme, ki je padlo vanje, mogoče ne bo do kraja strohnelo.«

»Ce ste jih od sto izoblikovali deset — vredno je bilo truda!« sem vzkičnil. »Deset fantov, ki ne potrebujejo več podpore, temveč jo nudijo!«

»Dva izmed takih nas letos zapuščata. Oba gresta študirat medicino: eden v Padova, drugi v Ljubljano.«

»Mislim si, kako vam je hudo.«

»Da: manjka nam voditelj. Jaz kljub vsemu postajam truden. Manjka nam ljudi, ki bi se z razumevalnim srcem posvetili skavtizmu kot veliki šoli za prebuditve osebnosti v mladem človeku.«

Pogledal sem na uro in videl, da bo treba hiteti v klanec, sredi katerega se je še svetila Sappada, medtem ko v taborišču ni bilo več sonca.

»Nov svet se mi je odprl danes: lepi, spodbudni, pogumni svet. Moral bom več misliti nanj, ker močvarja mehkušnosti premočno sili v nas. Pozdravljeni! In blagor vam, ki ostajate! Vračam se z nekim zdravim nemirom.«

Podal sem mu roko, toda on mi jo je vzel v orjaško levčico, ker je bila desnica vzdignjena v skavtski pozdrav.

Ujel sem avtobus... in že so livade v nizkem soncu ostajale za mano, letoviščarji ob cesti so začeli oblačiti jopice sebi in otrokom... dosegali smo kraje ljubih imen in jih puščali za sabo.

Cesta se je iztrgala strminam, ovinkom in smrekam. Čisto nazadnje je kot en sam žarek spominov blisnila mimo avtobusa še tista petorica mogočnih brez pred dolgim mostom čez prodnato strugo Bele, kjer se Karnija končuje — in na drugem bregu je že vohljal po meni neutrudni pes, ki me bo vnovič gnal.

Mogoče pa v mojih očeh odslej le ne bo več take tesnobe.

V. Belčić

(V spomin na rajnega skavtskega starešino prof. I. Theuerschuha ponatisnjeno iz Demokracije 1. sept. 1961).

★

Strašne so Nietzschejeve besede o kristjanih: »Ni videti, da so odrešeni!« Zato ni veroval v njihovo poslanstvo (kardinal Suenens).

Vabilo na svetniško razglasitev p. Kolbeja

V nedeljo 10. oktobra bo v Rimu razglašen za svetnika p. M. Kolbe. Komaj ob zaključku te počitniške številke Katoliškega glasa smo le dobili pozitivno sporočilo: za Tržačane je rezerviranih 50 prenočišč v središču Rima. Naše štiridnevno romanje bo trajalo od 9. do 12. oktobra. Običajno tudi Montecassino in Assisi. Vpisovanje takoj samo pri Fortunatu v Trstu (tel. 60542), kjer so od 3. avgusta naprej na voljo letaki s potrebnimi obvestili. Želimo, da bi se prijaviili zastopniki vsake naše verske skupnosti na Tržaškem. Romanje vodi salezijanska duhovnika Janez Ulaga in Franc Štuhec.

tržaške novice

Obetata se manjšinski upravi

Krščanska demokracija je sklenila, da ne bo več sodelovala pri pogajanjih za sestavo občinske uprave in Trstu in pokrajinske uprave na Tržaškem. Kot smo že poročali, je tudi SSK odklonila vabilo Liste za Trst in PSI za vstop v manjšinske odbore z njima.

Tako se torej obetata manjšinska odbora. Na občini bi ta odbor razpolagal z 29 glasovi (20 Lista za Trst, 5 PSI, 2 PRI, 1 PSDI, 1 PLI), načeloval pa bi mu župan Cecovini. Vseh občinskih svetovalcev je 60.

Na tržaški pokrajini, ki ima 30 svetovalcev, pa bi odbor podpiralo 13 glasov (9 Lista za Trst, 2 PSI, 1 PRI, 1 PSDI), predsedoval pa naj bi socialist Clarice ali republikanec Toresella.

Navzočnost Liste za Trst v obeh upravah je za slovensko narodnostno skupnost vse prej kot obetavna, saj je Lista do slovenskih problemov vedno imela odklonilna stališča in jih je zadnje čase še zaostriła. Zlasti nasprotuje zakonu o slovenski globalni zaščiti. Bilo bi zato politično nemodro, če bi SSK sodelovala v odboru, ki mu daje pečat narodnostno nestrpna Lista za Trst.

Tržaško romanje Monte Berico, Certosa di Pavia, Caravaggio 26. in 27. avgusta

Certosa di Pavia je 8 km izven Pavia. Je najbolj obiskana turistična točka v okolici Milana in eden največjih spomenikov lombardske umetnosti. Zamislil si jo je Gian Galeazzo Visconti leta 1396. Certosa obsega cerkev in samostan. Cerkev naj bi bila veličastna družinska grobnica. Okrog leta 1452 je bil dokončan samostan. Med leti 1462 in 1464 so obnovili stebrišča in lože na dvorišču. Leta 1473 pa so dozidali cerkev, ki so jo pozneje obogatili s prekrasnim pročeljem.

S trga bomo prišli skozi glavni vhod, ki je okrašen s freskami, v veliko dvorišče. Na desni je prodajalna spominčkov in samostanskih likerjev, na levi baročna stavba za tužce. Na koncu se blešči marmornato pročelje cerkve. To pročelje so delali 23 let. Krasi ga okrog 70 kipov, ki predstavljajo cerkvene učitelje, očake in svetnike. Pred vhodom v cerkev so štiri stebri iz belega kararskega marmorja.

Cerkev, ki je posvečena Materi milosti, je zidana v obliki rimskega križa. Razdeljena je v tri ladje. Dolga je 84 m, široka pa 53 m. Notranjost cerkve je čudovita. Prijatelj, ki je za cerkev obiskal in ob-

čudoval, mi je rekel: »To cerkev in ta samostan pa si morate ogledati, če boste poromali v Caravaggio.«

Kaj bomo videli v tej cerkvi? V srednji ladji bomo videli krasen kropilnik, ob straneh pa 14 kapel, 7 na levi in 7 na desni strani. Na marmornatih stebrih, ki ločijo kapele je 8 večjih kipov, ki predstavljajo 4 evangeliste in 4 cerkvene učitelje. Vrata pred kapelami in prezbiterijem so iz kovanega železa in bronca. Na glavnem oltarju stoji tabernakelj, ki ga obdaja 13 bronastih kipcev (1568).

Iz cerkve bomo šli v samostan in v celice. Samostan ima veliko in bogato okrašeno obednico. Od tam bomo šli v hotele, kjer bomo večerjali in legli k počitku.

Po ciril-metodijski slovesnosti na Vejni

V predzadnji številki Katoliškega glasa smo brali poročilo o Ciril-Metodovi nedelji na Vejni. Morda ne bo napačno, če se oglašimo tudi Tržačani, hvaležni nadškofu A. Turku, da se je odzval našemu vabilu in vtisnil slovesnosti svoj ekumenski nadpastirski pečat.

Kaj je navdihnilo svetniškega škofa Gnidovca, da je v daljnem letu 1934 padel na kolena pred ljubljanskega škofa Rožmama in ga s povzdignjenimi rokami prosil: »Te ga mi dajte! Ves prevzet za svojo pastirsko službo, sredi kaotične zmede ver in narodov slovenskega Juga je zaslužil v mladem novomašniku osebnost pogumnih dejanj, pripravljenega sprejeti Kristusov križ tam, kjer drugi Cirenejci odpovedujejo. Upajmo, da so razmere danes nekoliko boljše, a za časa prihoda novomašnika Turka v tiste kraje bi se jih dalo strmiti v izjavi nekega hrvaškega duhovnika: »Ni fotografiju ne bih tamo ostavio, a kamoli da bih ja tamo pošao!«

Nič velikega se ne rodi brez odpovedi in žrtve. Po besedah sv. očeta smo vsi poklicani »da iskanje edinosti doseže vse ravni cerkvenega življenja in zajame vse božje ljudstvo.«

Velika udeležba vernikov in naših duhovnikov je pričala, da Ciril-Metodova nedelja noče biti samo lepa folklor ali golo obnavljanje neke tradicije. Vsaj enkrat v letu naj po besedah govornika na novo zaživi v nas zavest pripadnosti veliki slovenski družini, na katero nas vežejo isti učitelji in za katero je treba delati in reše-

Izidi mature na trgovski akademiji »Žiga Zois«

Izpitna komisija je razglasila za zrele vseh 44 kandidatov. Izdelali so: Briscich Sadko (52/60), Caris Neva (54), Cernoli Fulvio (38), Corbatti Igor (38), Crovatini Leonora (42), Gruden Elena (50), Guštin Valentina (48), Kjuder Katja (52), Kravanja Mitja (41), Leghissa Maria Grazia (36), Logar Kristina (43), Micheli Vasilij (36), Pahor Anamarija (45), Pernarčič Boris (37), Strajn Damjana (48), Šturman Magdalena (42), Tull Igor (40), Vogrigh Giovanni (43), Volpi Vera (45), Andlovich Elisabetta (38), Cernich Igor (37), Collerigh Livio (48), Crociati Dario (36), Curri Paolo (42), Gregori Igor (36), Gregorič Paolo (38), Janezich Luciana (40), Jurinich Fulvio (40), Kalc Valter (36), Kosovel Andrea (36), Legiša Natalino (36), Metelco Davide (39), Sardo Mirko (43), Škerlavaj Marjan (39), Scroccaro Michele (42), Sossi Alda (47), Sossi Marisa (42), Sossi Tatjana (38), Terčon Mitja (46), Vecchiet Tanja (40), Zadnik Iviana (36), Zupančič Sonja (41), Stocca Vasilij (36), Zeriali Mauro (38).

vati ekumenskega duha, kakor je komu dano.

Vse priznanje in pohvala pevskemu zboru in njegovemu pevovodju; dobesedno iznenadili so nas. Res nimamo kaj zavidati zborom iz matične domovine. Zahvala tudi deški in dekliški veji skavtov.

Pa še nekaj: »Tempora mutantur« tudi za nas Slovence. Če je še pred nekaj leti veljalo za nacionalno izzivanje, karkoli je imelo zvezo s Ciril-Metodovo dejavnostjo, pa sta danes sveta brata z imenovanjem za sozavetnika Evrope zadobila mesto, ki jima pripada. Gotovo je bil velik dar Sv. Duha, ki je papežu narekoval to odločitev. Oprijemljivi so prvi sadovi. Z dekretom 15. marca 1982 bo ministrstvo za javno šolstvo organiziralo tečaj na temo: »Storia religiosa dei popoli slavi«. Tečaj bo od 6. do 10. septembra letos v Villa Cagnola, 21045 Gazzada (Varese).

Iz programa samo nekaj naslovov: »I Santi Cirillo e Metodio ed il loro influsso«, »Gli Slavi e i loro rapporti con Bisanzio e Roma«, »Tratti salienti della spiritualità slava«. Dr. Janez Vodopivec bo imel predavanje »Le tradizioni teologiche del sud-est europeo«, dr. M. Jezernik bo govoril o »Gli Sloveni: ponte tra oriente ed occidentes«.

To bo IV. evropski teden univerzitetnih študijev za akademike in mlade učitelje. Tečaj je brezplačen, le hrana in oskrba za štiri dni je 80.000 lir. Vršni se v okviru ustanove Ambrosiana Paolo VI., Zavod za evangelizacijo in človeški napredek.

Ustanova Ambrosiana tako utemeljuje to pobudo: Spričo nove stvarnosti, ki se poraja na naši celin, postaja čim bolj nujen problem oblikovanja mladine v novi evropski miselnosti, ki naj upošteva vrednote krščanske tradicije. V nadaljevanju študijskega programa je med drugimi študiji dala prednost apostolskemu pismu »Egredias Virtutis« (31 dec. 1980), s katerim je Janez Pavel II. razglasil sv. Cirila in Metoda za sozavetnika evropske celine skupno s sv. Benediktom. Citat iz pisma: »Naj zavest o duhovnem bogastvu, ki je po različnih poteh prišlo v dediščino posameznih evropskih narodov, pomaga sodobnim rodovom, da bodo spoštovali pravice vsakega naroda, si prizadevali za mir in tako prispevali k skupni blaginji vsega človeštva in za človekovo prihodnost po vsej zemlji.«

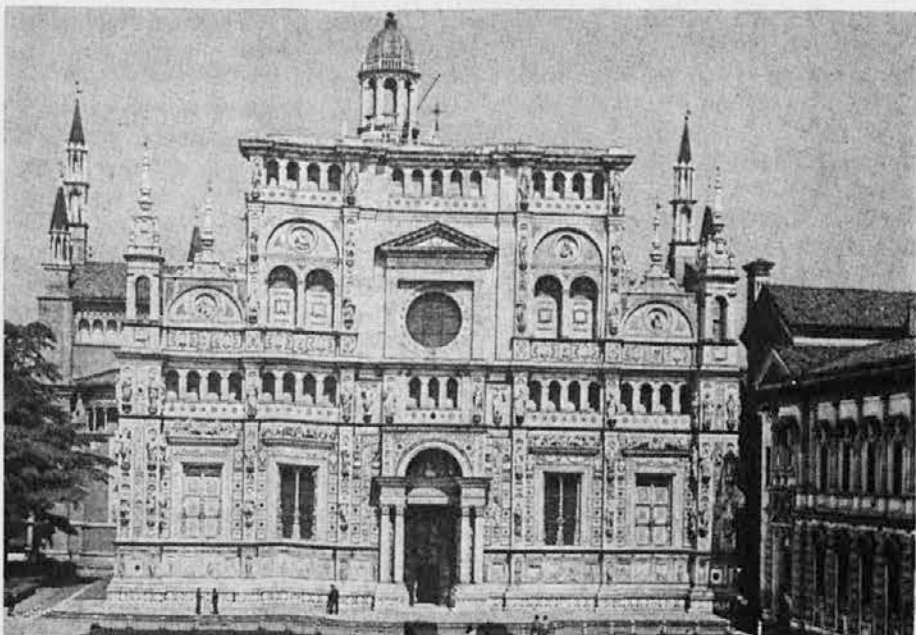
F. V.

Nova knjiga o Cerkvii na Slovenskem

Z naslovom »Tvoja in moja Cerkev« je izšla knjiga, ki prinaša celostno in zaokroženo informacijo o Cerkvii na Slovenskem. Obsega 170 strani besedila in fotografij. Ima štiri dele: prvi zajema slovensko cerkveno pokrajino kot celoto, trije deli pa so posvečeni posameznim slovenskim škofijam. O pomenu slovenske cerkvene pokrajine piše nadškof dr. Alojzij Šuštar, sledijo pa daljši članki o njeni zgodovini (dr. France M. Dolinar), statistiki (kanonik Rafko Lešnik), o duhovnih poklicih in delu zanje (kanonik Vinko Vogelj), o redovništvu v Cerkvii na Slovenskem (dr. p. Metod Benedik) ter naših rojakih na tujem (škof Stanko Lenič).

Imenovanje

Ker je dosedanjemu inšpektorju ljubljanske salezijanske inšpektorije Rudiju Borštniku potekel šestletni mandat, je vrhovni predstojnik salezijanske družbe Egidij Viganò imenoval za novega inšpektorja Antona Koširja, ki bo službo nastopil 16. avgusta.

Mogočno pročelje cerkve Matera milosti v Certosi di Pavia

SLOVENSKA SKUPNOST Sekcija Devin-Nabrežina

prireja na igrišču »Š. D. Sokol« v Nabrežini

»Naš praznik«

Sobota, 31. julija 1982

Ob 18. uri otvoritev z odprtim kioskom; ob 19. uri koncert nabrežinske godbe na pihala; ob 20. uri poje benečanski kantavtor »KEKO«; ob 20.30 nagovora predstavnika Korške dijaške zveze in predstavnika mladinske sekcije SSK; ob 21. uri ples ob zvokih ansambla »ARIES«.

Nedelja, 1. avgusta 1982

17. uri odprtje kioskov; ob 19. uri nastop starejše folklorne skupine »SAVLJE-KLEČE«, vokalnega kvarteta »ZORA« in Tria Križmančič s pevko iz občine Ljubljana-Bežigrad; ob 20.30 nagovor občinskega odbornika Bojana Brezigarja; ob 21. uri ples ob zvokih ansambla »GALEBI«; ob eni zjutraj zaključek »Našega praznika«.

VABLJENI VSI SLOVENCII

goriške novice

Tabori Slovenskih goriških skavtov

Tudi letos smo SGS organizirali dva tabora: za volčiče in veverice ter za vse ostale starejše skavte. Prvi se je odvijal v vasi Livek blizu Kobarida, drugi pa se bo končal prihodnjo nedeljo v Logu pod Mangartom. Ker o prvem taboru še nismo poročali, o drugem je pa za to še prezgodaj, vam bomo predstavili letošnji enotedenski tabor »vol-vev«, ki je potekal v lepem redu in še lepšem vremenu od ponedeljka 28. junija do sobote 3. julija. Letos so prvič taborile istočasno vse tri čete in na taboru so bile prisotne vse vasi, kjer deluje naša organizacija. Tabora se je udeležilo 45 otrok z desetimi voditelji.

Ze sama vas Livek vzbuja v človeku mir in željo po novem iskanju. Verjetno tudi zavoljo tega so bili otroci čudno mirni in ubogljivi, da je ob koncu tedna nastal problem, kdo bo imel proces zaradi črnih pik; črna pika namreč pomeni neuboganje ali slabo dejanje. Sicer pa je teden poživilo lepo vreme, da smo lahko kolikor toliko izvedli program, ki smo si ga voditelji začrtali.

Med drugim smo imeli dan posvečen izražanju. Verjetno je ta najbolj uspeš, saj tudi ni zahteval veliko truda. Otroci so morali risati, pisati ali tudi ročno prikazati z lesom, papirjem ipd. Življenje na taboru. Da je ta dan uspeš, so potrdili tudi starši, ko so prišli po otroke in si ogledali razstavo risb. En dan smo posvetili izletu. Odpešali smo v par kilometrov oddaljeno vas nad Livkom, v Velike Ravne.

Ne smemo tudi mimo poročanja o dnevu športa. Bili smo v času svetovnega nogometnega prvenstva in nam je zato močno rojila po glavi misel o nogometu. Čeprav slabo pripravljen dan, temu je morda bil vzrok tudi dež, ki se je zlivl vso noč, vendar se je pred jutrom ustavil, se je lepo in športno zaključil, da so bili premaganci in zmagovalci enako veseli.

Prav je, da omenimo tudi dve voditeljici, ki sta se požrtvovalno sukali ob loncih in štedilnikih. Alenka in Danila sta res odlično kuhali za naše lačne želodčke, v katerih se v hribih lakota podvoji.

Z nami pa je bil ves teden tudi kaplan na Livku g. Pavle Bajec. Bil nam je v veliko pomoč, saj je edini izmed nas poznal kraj. Pa tudi sicer je pomagal, kjer je videl potrebo. Bil nam je tudi duhovni vodja, ker so bili naši zadržani in se niso mogli udeležiti tabora. Iz srca smo mu hvaležni za ves opravljeni trud in za vse zgubljene ure, ki jih je porabil za nas.

Seveda smo med tednom imeli tudi nekaj obiskov, ki so nam prinesli marsikaj dobrega za pod zob. Ne smemo pa mimo zadnjega večera, krone vsega tabora. Namesto običajnega tabornega ognja pred cerkvijo so nekateri voditelji pripravili na podstrešju proces, da bi tako kaznovali najslabše udeležence. Kandidatov ni bilo dosti, a med njimi se je znašel tudi en voditelj. Vsi so bili obsojeni, čeprav nobeden na smrt, le voditelju se je posrečilo rešiti se iz rabljevih rok. Sodnik in odvetnika so namreč obtožena obsodili, navzoče občinstvo pa je skoraj enoglasno zahtevalo njegovo izpustitev. Ker je bil sodnik pravičen, je ugodil množici.

Naj ob zaključku potegnemo črto in si čestitamo za odličen tabor? Zdi se mi, da to ni primerno. Tabor ni bil najbolje pripravljen oz. nekateri voditelji so se ga

udeležili zato, da bi se na njem odpočili, praktično so si vzeli dopust. Ostale voditelje, ki so se zavedali skrbi za toliko otrok, je ta dopustniški tabor jezil in so že sklenili, da bo prihodnje leto tabor drugače oblikovan in z drugačnimi udeleženci. Vso pohvalo pa zaslužijo otroci, ki so bili nepričakovano ubogljivi in so radi ustregli željam vodnikov; zato nasvidenje prihodnje leto, volčiči in veverice!

Pojočl nosorog

P. S. - Veliki tabor se odvija sedaj v Logu pod Mangartom. Zaključil se bo v nedeljo 1. avgusta s sv. mašo ob 11. uri (italijanski čas), pospravljanjem tabora in s Psmijo slovesa.

Romanje na Barbano 1982

Kot vsako leto bomo tudi letos poromali tržaški in goriški Slovenci na Barbano in sicer v ponedeljek 13. septembra. Naj bo to romanje še lepše in številnejše, ker se obhaja barbansko leto ob 1400-letnici te božje poti. Prav bi bilo, ko bi bile zastopane vse naše župnije. Lani je vodil sočasno dve pok. goriški nadškof Peter Cololin, za letos smo pa naprosili tržaškega škofa Bellomija, ki nam je tudi obljubil, a je moral udeležbo odpovedati, zaradi obveznosti prav v tistih dneh v Rimu.

Da slovesno praznujemo ta jubilej smo se nato obrnili na koprškega škofa dr. Janca Jenka, ki nam je tako odgovoril: »Prav lahko ne bo, ker v nedeljo imam vizitacijo in birno v Ravnici nad Solkanom, v torek in sredo pa pastoralni tečaj na Mirenskem Gradu. Vendar naj bo! Obhaja se letos 1400-letnica tega svetišča, pa Marijina pomoč mi je vedno potrebna. Če zanjo nekaj žrtvujem, mi bo bogato poplačala.«

Dušne pastirje prosimo, da do časa vse uredijo, da nas bo ob tej stoletnici pri Mariji čim več, saj so se tudi naši predniki zelo radi zatekali po pomoč k Mariji pri Građevu.

Ob nekem spomeniku

Stališča ljudi ne morejo biti vedno enaka. Zlasti ne v demokratični in pluralistični družbi, kot je naša, kjer ima vsak kot posameznik ali kot organizirana skupina pravico do javnega izpovedovanja svojih nazorov. To med drugim slovesno priznava tudi republiška ustava v svojih uvodnih členih. Ne bomo tu ponavljali sedaj elementov, ki bi spadali bolj v lekcijo političnih doktrin. Zaustavili pa bi se za trenutek ob dogodku, ki je razburkal vode v naši javnosti, pa tudi v samem političnem življenju naše skupnosti.

Spomenik, ki so ga postavili v Standrežu žrtvam osvobodilnega boja in padlim v taboriščih oz. pod bombardiranjem je tako nehoti postal kamen spoičke. Ne toliko sam spomenik, pač pa znamenje, ki se je na njem pojavilo. Rdeča zvezda prav gotovo ni danes znamenje enotnosti hotenjen celotne slovenske narodne skupnosti pri nas in zato ne sme in ne more edina predstavljati spominke časti padlim za našo svobodo. Tega pa nekateri ne morejo oziroma nočejo razumeti. Mislijo, da živijo še vedno v kakem monopolističnem družbenem sistemu, ki mu je ta zvezda morda edini vzornik. Če so to zvezdo nosili na svojih čepicah partizani, to še ni

APOSTOLSTVO SV. CIRILA IN METODA V TRSTU

vabi ob 120-letnici Slomškove smrti na

ekumensko potovanje

»PO POTEH ŠKOFA SLOMSKA«

od 16. do 20. avgusta

— po Koroškem (Osojsko jezero, Krka, Gospa Sveta, Celovec, Št. Andraž);

— po Prekmurju (Murska Sobota, Bogojina, Odranci, Beltinci); predvidena so ekumenska srečanja s slovenskimi evangeličani);

— po Štajerskem (Maribor, Vuzenica, Pónikva, Celje).

Prijave sprejemajo: v domu bl. Leopolda Mandiča pri Domju, tel. (040) 820356, pri šolskih sestrah v Ricmanjih, tel. (040) 824666, pri slovenskih duhovnikih na Tržaškem, pri odbornicah ACM. Treba se je prijaviti takoj. Cena potovanja 230.000 lir. Potovanje je zelo primerno za dijake in šolnike kakor tudi za prijatelje ekumenske misli in duhovnike.

pomenilo priznati se kaki »edino zveličavne« ideologiji, ki je danes sama po sebi že nezgodovinska in neznanstvena. Danes pa isti simbol v našem prostoru in času prevzema čisto drugačen prizvok, ki daje vsemu odločno enobarvno obeležje.

Bili smo pričrca raznim polemikam in napadom. V svojem dnevniku so pisali o čudnih naklepih župnikov, ki da so begali vernike, o tem, kako so nekateri prepričali pesnico, da je umaknila verz, itd. Nihče ni begal ljudi, nihče ni koga tako ali drugače prepričeval. Ljudje so odgovorni za svoja dejanja in gotovo ne potrebujejo namigov ali naukov od strani kogarkoli, kako naj se obnašajo!

Ob koncu zavračamo vse namige onih krogov, ki nam očitajo, da nam je spomenik trn v petli! Sami naj si pogledajo v srce in se vprašajo, do kod sega časnikarska etika... Politična diskusija je na mestu, mora pa biti poštena in iskrena!

Spectator

DAROVI

Za Katoliški glas: Julka Kuštrin 5.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: I. N. 160.000 lir.

Ob drugi obletnici smrti Franca Zbogarja: sestra Veronika za Katoliški glas, za Alojzijevečke, za Zavod sv. Družine, za cerkev sv. Ivana v Gorici, za Sv. goro in za slovenske misijonarje po 10.000 lir.

Milka Gorican, Gorica: za lačne otroke v misijonih 100.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: družina Kacin ob 6. obletnici smrti žene in matere Angele 100.000; družina Bernarde Simič v spomin na moža in očeta Marija 35.000; Emilija Daneu-Perco 20.000; razni 9.000 lir.

Namesto cvetja na grob prof. Ivana Theuerschuha: Alma Stepančič za skavte in skavtinje iz Mačkolj 20.000 in Ljuba Smotlak za skavtsko revijo Jambor 20.000 lir.

V spomin na pok. Ivana Slaveca: družina Slavec (Mačkolje 54) za otroški zbor Slov. šopek 10.000 in za dekljski zbor Slov. šopek 10.000 lir.

Namesto cvetja na grob brata in strica Pavla Smotlaka: družini Slavec (Mačkolje 18 in 107) za cerkveni pevski zbor 50.000, za otroški zbor Slov. šopek 10.000, za dekljski zbor Slov. šopek 10.000, za cerkev 20.000 in za slovenske misijonarje 10.000 lir.

Ob bridki izgubi dragega moža in očeta Pavla Smotlaka: družina za pevski zbor PD Mačkolje 150.000 in za otroški zbor Slov. šopek 50.000 lir.

Namesto cvetja na grob Pavla Smotlaka: za PD Mačkolje Adrijan Rehar 20.000, Ljuba Smotlak 20.000, Rino in Alma Stepančič 50.000 lir.

Za slovenske misijonarje: družina Slavec, Mačkolje 10.000 lir.

Za lačne po svetu: P. K. 10.000; AKG 15.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

POTOVANJE

v Dalmacijo, Hercegovino, Bosno, Zagreb, Dolenjsko z ogledom številnih mest in znamenitosti ter z daljšim obiskom Medjugorja in slovite Kôzare v organizaciji potovalne agencije Avtopromet iz Nove Gorice pod vodstvom usposobljenega vodnika od 13. avgusta zjutraj do 16. avgusta zvečer z vso oskrbo v dobrih hotelih in restavracijah za ceno 218.000 lir pri skoraj polnem avtopulmanu (in pri manjšem številu malenkost več), in po dvoposteljni sobah, le pijača in napitnine posebej ter po želji za enoposteljne sobe dodatek 24.000 lir.

Odhod iz Stare Gorice ob 7. uri zjutraj in pobiranje prijavljenih samo ob glavni cesti Gorica - Devin - Opčine - Bazovica - mejni blok Pesek. Prijave in vplačilo izjemoma sprejema Stanko Zerjal v Gorici, ul. Alviano 16, tel. (0481) 34134 le do 4. avgusta opoldne. Nedeljsko-prazniška sv. maša v cerkvi domnevnih prikazovanj.

Radio Trst A

Spored od 1. do 7. avgusta 1982

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Nedeljska matineja. 11.00 Mladinski oder: »Teci, teci, kuža moj!« 11.30 Nabožna glasba. 12.00 Narodnostni trenutek. 12.30 Narodnozabavna glasba. 14.10-19.00 Kulturna panorama; zabavni program; resna glasba; na počitnice.

Ponedeljek: 8.10 Na obisku pri... 8.30 Napevi in melodije. 9.30 A. Rebula: »Enej Silvij Piccolomini«. 10.10 V. Bellini: »Puritanci«, opera. 11.35 Literarni listi. 12.00 Kulturni dogodki; kako ti je ime? 13.20 Iz studija neposredno. 16.00 Klasični album. 17.05 Kulturna kronika. 17.10 Na obisku pri... 17.30 Romantične melodije. 18.00 Socialno vprašanje v slovenskem romanu.

Torek: 8.10 Na obisku pri... 8.30 Napevi in melodije. 9.30 A. Rebula: »Enej Silvij Piccolomini«. 10.10 V. Bellini: »Puritanci«, opera. 11.30 Literarni listi; segajmo po zvezdah! 14.10 Otroški kotichek: »Kekec nad samotnim breznom«. 14.55 Naš jezik. 15.30 Zapiski s potovanj. 16.00 Klasični album. 17.05 Kulturna kronika. 17.10 Na obisku pri... 17.30 Romantične melodije. 18.00 Kopolinna Esko: »Proti novemu svetu«, igra.

Sreda: 8.10 Na obisku pri... 8.30 Napevi in melodije. 9.30 A. Rebula: »Enej Silvij Piccolomini«. 10.10 V. Bellini: »Puritanci«, opera. 11.30 Literarni listi. 12.00 Epigram -

odraz časa in razmer. 12.45 Slovenska skupnost. 13.20 Iz studija neposredno. 16.00 Klasični album. 17.05 Kulturna kronika. 17.10 Na obisku pri...; romantične melodije. 18.00 Slovenski umetniki na Montmartru.

Četrtek: 8.10 Na obisku pri... 8.30 Napevi in melodije. 9.30 A. Rebula: »Enej Silvij Piccolomini«. 10.10 Simfonični koncert. 11.30 Literarni listi. 12.00 Na počitnice. 14.10 Otroški kotichek: »Kekec nad samotnim breznom«. 14.55 Naš jezik. 15.30 Zapiski s potovanj. 16.00 Klasični album. 17.05 Kulturna kronika. 17.10 Na obisku pri... 17.30 Romantične melodije. 18.00 Memoarska literatura.

Petek: 8.10 Na obisku pri... 8.30 Napevi in melodije. 9.30 A. Rebula: »Enej Silvij Piccolomini«. 10.10 Komorni koncert. 11.30 Literarni listi. 12.00 Pesniške podobe in usode. 13.20 Iz studija neposredno. 16.00 Klasični album. 17.05 Kulturna kronika. 17.10 Na obisku pri... 17.30 Romantične melodije. 18.00 Kulturni dogodki. 18.40 Kako ti je ime?

Sobota: 8.10 Mali leksikon telesne kulture. 8.45 Napevi in melodije. 9.30 A. Rebula: »Enej Silvij Piccolomini«. 10.10 Slovenski komorni orkester. 11.30 Literarni listi. 12.00 Magična ura. 14.10 Otroški kotichek: »Kekec nad samotnim breznom«. 14.55 Naš jezik. 15.30 Gremo v kino. 16.00 Klasični album. 17.05 Kulturna kronika. 17.10 Poslušali boste. 18.00 Kalejdoskop humorja. 18.45 Vera in naš čas.

V avgustu dvakrat ne izidemo

Obveščamo naše naročnike in bralce, da »Katoliški glas« v četrtek 5. in 12. avgusta zaradi poletnih počitnic ne bo izšel. Svoje izhajanje bo obnovil v četrtek 19. avgusta.

OBVEŠTILA

Maša za edinost bo v Trstu v ul. Risorta 3 v ponedeljek 2. avgusta ob 18.30. Sledi razgovor.

Opozorilo. Naprošamo vse, ki oglašajo v Katoliškem glasu (voščila, reklame, zahvale, osmrtnice), da nam vedno poleg besedila navedejo tudi njihovo številko IVA in osebno številko (Partita IVA in Codice fiscale).

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 300 lir, osmrtnice 250 lir, k temu dodati 15% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Po kratki bolezni nas je 19. julija v starosti 90 let za vedno zapustila naša preljuba

Ana Olga Simsič vd. Oblak

Zalujoči: brat Hugo z ženo Nado, sestra Silvija vd. Doni, svakinja Marija vd. Simonetti, snaha Marija vd. Oblak ter ostalo sorodstvo

Trst, 25. julija 1982

ZAHVALA

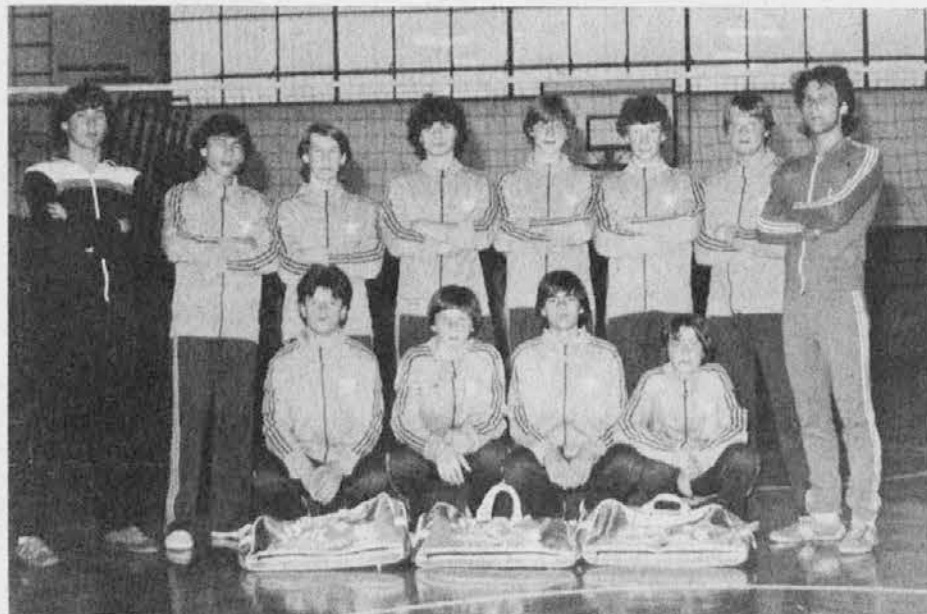
Ob težki in boleči izgubi našega dragega moža in očka

Ivana Theuerschuha

se zahvaljujemo vsem, ki so z nami sočustvovali in mu tako številno izkazali zadnje spoštovanje; gg. duhovnikom, še zlasti domačemu župniku g. Bedenčiču, govornikom, tržaški in goriški skavtski organizaciji, prijaznim vaščanom in vsem prijateljem in znancem.

Zalujoči svojci

Trst - Veliki Repen, 28. julija 1982

Postava Olympic »Košič«, ki je letos uspešno nastopala na raznih pokrajinskih in deželni mladinskih prvenstvih. Stojte od leve: trener II. Cotič Stefan, Košič Beni, Terpin Andrej, Špacapan Simon, Terpin Simon, Podversič Damjan, Komjanc Martin, trener I. Cotič Marko. Kleče: Košič Aleksander, Cotič Igor, Cotič Robert, Špacapan Ivo, (odsoten Batistič Lucijan)